

Възнаграждението за испращанieto се опрѣдѣля по взаимно съгласие, а въ отсъствие на такъво, важхть мѣстнитѣ обичаи.

Чл. 379. Спедиторинтъ има право на залогъ върху находящитѣ се въ негово владѣние или распореждане стоки за спедиционнитѣ и прѣвозъчни възнаграждения, така сжщо за разноскитѣ и иждивенията, както и за даденитѣ срѣщу стокитѣ аванси. За упражнението на това право се прилагатъ распорежданията на чл. чл. 369 и 370-й.

Ако при испращанieto се изиска съдѣйствието на посрѣдствующия спедиторинъ, правата на първия, особено правото му на залогъ, е длъженъ да упражнява посрѣдствующиятъ спедиторинъ.

Ако прѣдидущиятъ е удовлетворенъ отъ послѣдующия относително взиманието му, взиманието и правото на залогъ прѣминува върху послѣдующия. Сжщото важи и за взиманието на прѣвозвача, ако и до колкото той е удовлетворенъ отъ посрѣдствующия спедиторинъ.

Чл. 380. Въ отсъствие на противно условие, спедиторинтъ може самъ да извърши прѣвозванието. Въ тоя случай той има правата и задълженията на прѣвозвача и, освѣнъ прѣдвиденитѣ въ чл. 378-й разноски и възнаграждения, той може да си прѣсмѣта и възнаграждение за прѣвозвание.

Чл. 381. Исковетѣ, които можхть да се заявяватъ срѣщу спедитора за свършенното или частично изгубване, поврѣждане или бавно доставяние на стоката, се просрочватъ въ продължение на една година. Този срокъ захваща: въ случай на свършенното изгубване на стоката, отъ деня, въ който е трѣбвало тя да се достави, въ дру-